Captiv între Om și Dumnezeu

On Decembrie 30, 2017

Desprinde-te de ceea ce te limitează, ca să te înalți mai presus de ceea ce ești tu însuți.

Evenimentele petrecute preocupau întregul Paris. Emmanuel și soția lui și le povesteau cu o uimire firească, făcând o legătură între cele trei nenorociri, tot atât de năprasnice pe cât de neașteptate, care se abătuseră asupra acelora ce l-au trimis la moarte pe Edmond Dantes.

Într-adevăr - spunea Julie - s-ar zice că toți bogătașii aceștia, atât de fericiți ieri, uitaseră partea Duhului rău, în calculul pe care își întemeiaseră bogăția, fericirea și respectul cuvenit. Iar Duhul, ca o zână rea din poveștile lui Perrault, nepoftită la vreo nuntă sau la vreun botez, s-a ivit pe neașteptate ca să se răzbune pentru uitarea aceasta.

- Câte nenorociri ! Câte suferințe ! spunea Emmanuel gândindu-se la Morcerf, Danglars și Villefort.

- Dacă Dumnezeu i-a lovit - spunea Julie - asta e doar fiindcă Dumnezeu, care este bunătatea supremă, n-a găsit în trecutul lor nimic vrednic să le micșoreze pedeapsa. Înseamnă că toți oamenii aceștia erau blestemați.

Din camera alăturată, nevăzut și totuși perfect conturat, în orice caz biruitor, Contele de Monte Cristo își revedea faptele cu o oarecare urmă de regret, dar însuflețit de acea împăcare de sine pe care Dumnezeu o prilejuiește numai acelora cărora le-a oferit acest stimulent de neînlocuit pentru inimă:

"Cădea-vor dintre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia. Peste șarpe veninos vei păși. Pe mâini vei fi înălțat ca nu cumva să-ți împiedici piciorul de piatră. Şi vei călca peste leu și peste balaur. Nu vor veni către tine rele. Şi bătaie nu se va apropia de locașul tău. Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciuma care umblă în întuneric, nici de molima care bântuie ziua namiaza mare. Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale."

Leadership: Poți să te eliberezi de exercitarea obligației față de Dumnezeu în favoarea exprimării regretului pentru hotărârile tale anterioare cu toate amarele lor urmări?

Când rezultatul gestului de forță din mijlocul faptelor sau evenimentelor nu este controlat sever de o intenție de limitare, fidelă valorilor asupra cărora au rază de acțiune principiile credinței, atunci imaginea pe care ți-o creezi devine confuză și cufundată în ceața părerii de rău.

Când, dimpotrivă, imaginea este pusă în valoare cu o anumită pregnanță, printr-o autosugestionare pozitivă care îți justifică actuala rătăcire prin meandrele concretului, ea domină intențiile de evoluție personală.

Primul principiu al credinței, cel mai solid, fidel imaginii pe care ți-o creezi, ar trebui să fie *: „Cred că Dumnezeu este Creatorul și Conducătorul întregii lumi"*. Într-o asemenea formulă de referință, ce posedă un potențial nesfârșit de încurajare a funcției de control, sunt utilizate toate mijloacele de a te identifica cu Cel care cauzează majoritatea evenimentelor și le influențează cursul - asta dacă ești îndeajuns de priceput să modifici rezultatul unei acțiuni și

factorii care reflectă probabilitatea reală a acelui rezultat.

Îndeplinirea angajamentului de a executa o obligație față de Dumnezeu, să încerci să schimbi acel fluid ce străbate și unește prin mii de fire ființa umană cu legile universului, este un rezumat al întregului tău proces de elaborare a unei defensive capabilă să facă fața celui mai înalt nivel de ofensivă de care dispune jocul șansei. Este un act complex de gândire și de acțiune în care contează în egală măsură spiritul de analiză și capacitatea de pătrundere psihologică rezultată din contactul cu diverse tipuri de oameni.

Omul devine una cu Dumnezeu atunci când evenimentele cele mai neașteptate îi favorizează o evoluție rapidă și prielnică din care nu se mai poate opri.

Determinarea eficienței tale se rezumă la sentimentul înălțător și profund eliberator al gestului de acceptare a propriilor fapte, printr-o atitudine de iertare a greșelilor care nu anulează și nu modifică caracterul propriului personalism?

Personalismul este o concepție potrivit căreia Dumnezeu este o persoană, sau cum bine definește dicționarul, este o doctrină care pune la baza existenței o pluralitate de entități spirituale înzestrate cu atributele personalității și subordonate lui Dumnezeu ca ființă supremă.

Personalismul are valoare de câștig dacă reușești să-ți conturezi suficient de puternic o poziție privilegiată în ordinea desfășurării evenimentelor.

În ecuația lui Dumnezeu și a legilor universului nu se justifică această atitudine de iertare a greșelilor, ba mai mult, orice examinare a faptelor petrecute, bune sau rele, întărește sentimentul de control și de apartenență la un anume spațiu de autonomie în cea mai mare măsură posibilă. De aceea practicile sau stilurile adoptate de lideri ajung să fie considerate o tehnică de reprezentare a proceselor psihice la diferite niveluri de control conștient.

Procesele psihice sunt interacțiuni proprii raportului dintre individ și realitatea înconjurătoare. Ele sunt împărțite în trei categorii: procese psihice cognitive (de cunoaștere), procese psihice afective, procese psihice reglative (involuntare și voluntare). (tpu.ro)

Limbajul secret al leadershipului începe cu analizarea naturii și a semnificației existenței personale în eventualitatea unui tip particular de control asupra minții care se găsește în dialog cu Dumnezeu.

Captiv între Om și Dumnezeu este cel care a gustat din oțelul rece și inflexibil al sabiei numită "șansă de reușită" acolo unde destinul vrea să lase urme de suferință.

* Notă: Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/captiv-intre-om-si-dumnezeu.html